

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Κ. ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐν διωγμῷ οἰκογένεια — Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην. — Τὰ Φωτόλουτρα. — Musset καὶ Heine. — (Κατὰ τὸ Γαλλικόν ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν. Οἱ δύο φίλοι τοῦ κήπου (ἀπὸ μίαν μητέρα). Ἀλληλογραφία. Συναγῆ. Εἶδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Ἡ ἐν διωγμῷ οἰκογένεια

Μία μεγάλη οἰκογένεια εὐρίσκεται ἐν διωγμῷ. Μία οἰκογένεια, ἢ ὅποια ἔχει τὰς γενεαλογικὰς ρίζας τοῦ δένδρου τῆς εἰς τὸ ἀπώτατον παρελθόν καὶ ἢ ὅποια ἐκτείνει τοὺς μικροὺς καὶ ἀσθενικοὺς κλάδους τῆς εἰς τὸ παρόν.

Ἰπῆρξεν ὁ πρόγονος ὁ εὐγενὴς ὄλης τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος καὶ ὁ ἐδρακιωτῆς καὶ ἐφευρέτης πάσης ἐπιστήμης καὶ ὠραίας τέχνης. Ἰπῆρξεν ὁ πρόμαχος καὶ ὁ ὑπερσπιστῆς τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, οἱ ὅποιοι, εἶχε τὴν συνειδήσιν, ὅτι θὰ ἐφωτίζοντο ἀπὸ τὸ φῶς τῆς καὶ θὰ ἠνδρῶντο καὶ ἐπρόκοπταν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν τῆς ἀνδρείου καὶ προκοπὴν.

Αὐτὴ ὕψωσε προμαχῶνας ἀπὸ στήθη γιγάντων καὶ ἡρώων κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἀγρίων ἀσιανῶν ὀρδῶν, καὶ αὐτὴ ἐσταμάτησε τὰ στίφη τῶν βαρβάρων, οἱ ὅποιοι θὰ ἐσκότιζαν τὸ φῶς τῆς καὶ θὰ ὠπισθοδρόμουσαν τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ὠραίαν πρὸς τὸ φῶς πορείαν τῆς.

Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ περιλαμβάνει μίαν φυλὴν ὀλόκληρον. Φυλὴν, τῆς ὁποίας τὴν ζωτικότητα δὲν ἐσβυσαν οἱ αἰῶνες τῆς λήθης καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τῆς ἀχαριστίας ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἶδαν μὲ τὸ φῶς τῆς καὶ ἠνδρώθησαν μὲ

τὴν ἀνδρείου τῆς. Φυλὴν, ἢ ὅποια, ἐὰν ἔχσσε τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν δύναντον τοῦ παρελθόντος, δὲν ἔχσσε ὅμως καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος.

Ἄλλ' ἢ ἐλπίς διὰ νὰ γίνῃ πραγματικότης ἔχει ἀνάγκην ἐνωτικῶν δεσμῶν καὶ αὐτοθυσίαις καὶ αὐταπαρνήσεως. Ἐχει ἀνάγκην ἀδελφοποιήσεως ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῆς καὶ ὅσων ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ ζοῦν εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἐστίαν τῆς καὶ ὅσων εἶναι ἐσπαρμένοι εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ κόσμου.

Ὡς μονάδες τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῆς εἶναι ἀνθρωποι θαυμαστοί. Εὐφροεῖς, δραστήριοι, ὀλιγαρκεῖς, ἀνοίγουν μὲ εὐκολίαν ἐμπρὸς τῶν τῶν δρόμον τῆς ζωῆς καὶ κατορθώνουν ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκωνται νὰ διακρίωνται καὶ ὑπερέχουν μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων. Ἐως πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, εἴτε εἰς τὴν πατρίδα τῶν, εἴτε εἰς τὰ ξένα, ἐζούσαν μὲ τὸ κοινὸν ὄνειρον ἐνὸς μέλλοντος ἐθνικοῦ καλλιτέρου, καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης παρ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους τὸ φῶς τῆς φυλῆς τῶν ἐξύπνησεν ἀπὸ τὰ σκότη.

Σήμερον ἢ ἐλπίς αὐτὴ ἐξέλιπε καὶ τὸ κοινὸν ὄνειρον διεδέχθη μίαν ἀπαισία πραγματικότης. Ἐν μέγα μέρος τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῆς καταδιώκονται, δολοφονοῦνται, ληστεύονται. Ἄσαιοι καὶ ἄστεγοι καταφεύγουν εἰς τὴν κοινὴν μητέρα, πλησίον ἀδελφῶν εὐτυχιστέρων, οἱ ὅποιοι ἔχουν καθήκον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ τοὺς φιλοξενήσουν καὶ μοιρασθοῦν μαζὴ τῶν τὰ καλὰ τῆς ἰδικῆς τῶν ἐλευθερίας.

Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἢ περίθαλψις καὶ ἢ ἀγάπη πρὸς τοὺς διωκομένους διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς, ἢ ὅποια ἀπειλεῖ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν τῆς μεγάλης καὶ ἐνδόξου οἰκογενείας μας.

“Ολοι και ὄλοι, ἄνδρες, γυναῖκες και παιδιά πρέπει νά ἐξυπνήσωμεν, νά ἐνοήσωμεν τήν συμφοράν, ἡ ὁποία μᾶς περιμένει, νά ἀκούσωμεν τό πένθιμον ἐμβατήριον τοῦ ἐθνικοῦ και φυλετικοῦ κινδύνου, τό ὁποῖον κρούεται παρὰ τήν θύραν ὄλων μας, και τῶν ἐλευθέρων και τῶν δούλων, και τῶν πλεσίων και τῶν μακρῶν εὐρισκομένων. “Ὅπως φοβούμεθα τὰς ἐπιδημίας, αἱ ὁποῖαι δέν κἀκύνουν διάκρισιν μεταξύ πλουσίων και πτωχῶν, πρέπει νά φοβούμεθα τόν μεγάλον κἀτά τοῦ ἔθνους μας διωγμόν, εἰς τόν ὁποῖον ἀργά ἡ γρήγορα θά ὑποκύψωμεν, παρᾶσκευάζοντες ἕνα μέλλον σκοτεινόν και δουλικόν εἰς τὰς γενεάς τῆς αὐριον.

Μόνον διὰ μιᾶς ἀλληλεγγύης ἐθνικῆς και φυλετικῆς θά δυνηθῶμεν νά προλάβωμεν τόν κίνδυνον. Μιᾶς ἀλληλεγγύης, ἡ ὁποία θά ριζοβολήσῃ μέσα εἰς τὰς ψυχάς και εἰς τὰ πνεύματα ὅλων τοῦ λαοῦ και ἡ ὁποία θά ἐξωτερευθῇ και θά διατυπωθῇ εἰς μικρά ἐθνικά σώματα, εἰς μικρά κέντρα, τῶν ὁποίων ψυχή και κυριώτατος παράγων ἡμποροῦν νά εἶναι αἱ γυναῖκες.

Αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἡμποροῦν νά διδάξουν τί εἶναι ἐθνική ἰδέα. Αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἡμποροῦν νά ἐμπνεύσουν εἰς τοὺς περὶ αὐτάς τό πνεῦμα τῆς καθημερινῆς και ἐκ μικρῶν οἰκονομιῶν ἀποταμιεύσεως διὰ τήν ἐθνικήν ἰδέαν. Αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἡμποροῦν νά συνδυάσουν τήν ἀγάπην τήν στενήν τῆς προόδου και εὐημερίας τοῦ οἴκου μέ τήν ἀγάπην τήν εὐρείαν και μεγάλην πρὸς τό μεγαλεῖον και τήν πρόοδον και εὐημερίαν τῆς ἐν διωγμῷ πατρίδος.

Τί δέν ἡμποροῦν και τί δέν θά κἀτορθώσουν αἱ ἀσθενεῖς, θεωρούμεναι, γυναῖκες, ἐάν ἀποφασίσουν νά θελήσουν. Περισσότερα και εὐκολότερα και ὠραιότερα πολὺ ἀπὸ ὅσα κἀτῶρθωσαν αἱ γυναῖκες τοῦ Σουλιῦ και τῆς ἀρχαίας Σπάρτης.

Ἀπὸ αὐτάς ἡ πατρὶς σήμερα δέν ζητεῖ θυσίας ζωῆς και ποταμούς αἱμάτων. Ζητεῖ μόνον ἀγάπην και πρόνοιαν και ἀλληλεγγύην και μικράν ἀτακτοποίησιν.

Ζητεῖ ἀπὸ αὐτάς νά θυσιάσουν ὀλίγας ὄρας τῶν μικρομεριμῶν και μικροπολυάσεων, εἰς σκέψιν και μέριμναν ἐμβριθῆ και σοφράν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῆς πατρίδος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΝ

Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς διαμονῆς μας εἰς Στοκχόλμην ἐτελείωσε μέ ἕνα περίπατον ἐξοχικόν εἰς ἕνα μικρὸν νησίον, εἰς τό ὁποῖον και ἐδειπνήσαμεν. Ἡ ξενυχτός μας κἀτῶρθωσεν ἐξαιρετικῶς νά ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς ἐργασίας και τὸν κόσμον τῆς εἰς τὰς ἐξ, διὰ νά ἔλθῃ μαζὶ μας εἰς τὸν περίπατον και νά ἀπολαύσῃ τήν εὐχάριστον ἐκπληξίν μας διὰ τὰ ὠραία τοπεῖα τῆς χώρας τῆς.

Τὸ αἶσθημα αὐτὸ τῆς κ. Κλάρας Σμιθ τό ἔχω αἰσθανθῆ πάντοτε, ὅσκις συμβαίνει νά ὀδηγῶ ξένος ἢ ξένος εἰς τό Ζάππειον ἢ τήν Ἀκρόπολιν. Καί ναι μὲν ἡ Στοκχόλμη δέν ἔχει οὔτε Παρθενῶνα, οὔτε Ζάππειον μέ τήν πολυτέλειαν τοῦ θεάματος τῶν στηλῶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός,

ἔχει ὅμως θάλασσαν, ἡ ὁποία εἰξέυρει νά μειδιᾷ, ὡς ἡ ἰδική μας, ἔταν ὁ οὐρανός εἶναι καθαρὸς ἀπὸ σύννεφα, ἔχει νησάκια ἀπειρα και εἰς κάθε σχῆμα, τὰ ὁποῖα φαίνονται ἀπὸ μακρῶς ὡς ἀπέκντα λατομεῖα ἀπὸ μακράγδια, ἔχει γεφύρας ντάντελωτάς, αἱ ὁποῖαι ἐνώνουν τήν παλαιάν μέ τήν νέαν πόλιν και διασκελίζουν τὰ γαλιανά ρεῖθρα τῆς λίμνης Μελάρ. Ἐχει ἀκόμη εἰς εἶδος ἀνεστραμμένου ἀμφιθεάτρου, ὑψωμένου πολὺ, τήν ἀπέκντι ὄχθην μέ τὰ κωδονοστάσια τῶν παλαιῶν ναῶν τῆς και τοὺς ὑπερψήλους πύργους τῆς. Ἐχει κορδέλλες γαλιανές ἀπὸ νερό, αἱ ὁποῖαι δένουν τριγύρω τὰ νησάκια τῆς μέ φιάγκους μουκρένιους, ἔχει βερκοῦλες γραφικῆς και βαποράκια πάλλευκα, ποῦ πετοῦν ἀπὸ ὄχθης εἰς ὄχθην ὡς ἀπειρα περιστέρια. Τὸ ἀμαξάκι μέ τό ὠραιον και ὑπερήφανον μαῦρο ἄλογο και μέ τὸν συμπαθέστατον ἀμαξήλατῆν μᾶς ἐπεριμένεν ἐμπρὸς εἰς τήν ἐξώθυραν. Οἱ δρόμοι τοὺς ὁποῖους ἐπεράσαμεν τῶρα ἦσαν ἄλλοι και ἐνῶ ἡ κυρία ἐφάνετο ἐπιζητούσα νά μᾶς ἐπιδείξῃ τό ὠραιον και νέον μέρος τῆς πόλεως, ὁ ἀμαξήλατης πιστεύων περισσότερον ἐκείνης εἰς τό παλαιόν μεγαλεῖον, τό ὁποῖον ὁ χρόνος ἔχει σφοχίσει μέ τό μακρὸν πέρασμά του, ἐφάνετο δυσανασχετῶν διὰ τό δρομολόγιον τῆς κυρίας του. Κἀτ' ἐπανάληψιν τὸν ἦκουσα νά ὀνομάζῃ, λαμβάνων τὰς διαταγὰς τῆς δικτορίας του, τήν Κύρα Ριδαρόλμ. Αἱ Σουηδικαὶ γνώσεις μου τῆς πρώτης ἡμέρας μου ἐπέτρεπαν νά ἐνοῶ ὅτι Κύρα θά εἶπῃ Ἐκκλησία και ἡ κ. Κλάρα Σμιθ μῶς ἐξήγησεν ὅτι ὁ ἀμαξήλατης τῆς ἠννοεῖ πρὸς παντός νά μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τήν ἐκκλησίαν Ριδαρόλμ, ἐν εἶδος Σουηδικῶν Πανθέου, τό ὑψηλὸν τόξον τοῦ ὁποῖου ὑψοῦτο εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς πόλεως ὑπεράνω ὄλων τῶν πύργων.

Ἄλλ' ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀμαξήλατου ἐξεπληρώθη μόνον τὴν ἐπὶ τὸν πῆλμα τῆς ἀριστερῆς μας. Τὸ βράδου ἐκεῖνο ἐπεράσαμεν μεγάλας λεωφόρους και μεγάλας πλατείας, ἐξήλαμεν εἰς τήν ἀνοιχτὴν πεδιάδα, ἐπεράσαμεν γεφύρας μικράς και γεφύρας κρεμαστάς, διήλαμεν μέσα ἀπὸ δάση, ἕως ὅτου ἐφθάσωμεν εἰς τό μικρὸν ἐξοχικὸν ξενοδοχεῖον, τό ὁποῖον ὡς ἦτο κτισμένον, ἐφάνετο ὡς νά ἦτο μισοκρεμασμένον ἐπάνω εἰς τὴν λίμνην.

Τὸ θέμα ἀπὸ τὴν ταράτσαν, ὅπου ἐκαθήσαμεν ἦτο γραφικώτατον. Κάτω και ἐμπρὸς μας ἡ λίμνη μεγάλη ὡς θάλασσα, μέ ἀπέκντι τῆς ὡς πλαίσιον ἕνα πυκνὸτατον μικρὸν δάσος. Οἱ κλάδοι τῶν ἀντικρινῶν δένδρων ἐφάνοντο ὡς νά ἐκολυμβοῦσαν μέσα εἰς τό νερό, ἐνῶ βραποράκια μικρά, ὡς μεγάλας βάρκες, διέσχίζαν τήν λίμνην εἰς κάθε διεύθυνσιν, ἀγκυροβολοῦντα ἐμπρὸς εἰς μικράς γεφύρας, αἱ ὁποῖαι ὁμοιάζαν ὡς τραπέζια παιδικῶν γυμναστικῶν. Εἰς τό μέσον σπαρμένα ἐδῶ και ἐκεῖ νησάκια, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζαν μεγάλα πράσινα κἀτῶν ἢ δοχεῖα ἀπὸ πράσινον κρυστάλλον, ἐσκίαζαν κἀτά τῶν τύπων τὴν ἀκίνητοῦσαν φαῖαν τῆς λίμνης ἐπιφάνειαν και ἐσχεδίαζαν τὰ πράσινα σχέδια τῶν φυλλωμάτων των εἰς τὰ βλάθη τοῦ νεροῦ.

Μέ τὰ βραποράκια ὅπου προσήγγιζαν ὑπὸ τό ξενοδοχεῖον μας εἶχε μεταφερθῆ κόσμος πολὺς, οἰκογένειαί ὀλόκληροι, αἱ ὁποῖαι ἦρχοντο νά δειπνήσουν και νά εὐθυμήσουν μέσα εἰς

τὴν μεγαλοπρεπή σιγὴν τῆς φύσεως. “Ὅχι κόσμος ὠραῖος και κομψός, ἀλλ' οὔτε πλούσιος. Ὁ κομψὸς κόσμος τῆς Στοκχόλμης ἀπουσιάζει τό θέρος εἰς τὰς ὠραίας ἐξοχὰς και εἰς τὰ χίλια ἐνακσίαι νησὰ, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐγκατεσπαρμένα μέσα εἰς τό ἀτελείωτον πέρασμα τῆς λίμνης Μελάρ. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐργασίας και τοῦ ἐμπορίου, ὁ κόσμος ἐν γένει τῆς καθημερινῆς βιοπάλης μένει εἰς τὴν Στοκχόλμην, χωρὶς διὰ τοῦτο νά στερηθῇ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ πρασίνου και τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Ἡ Στοκχόλμη αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, κτισμένη ὅλη ἐπάνω εἰς γλοσρώτατα νησὰ, και πλέουσα μέσα εἰς νερὸ ἄλμου και νερὸ γλυκὸ, μαζὺ μέ τὴν κίνησιν και τὴν ζωηρότητα τῆς πόλεως ἐνώνει και ὅλας τὰς ἀπολαύσεις τῆς ἐξοχικῆς ζωῆς.

Τὰ μεγαλύτερα κἀφρονεῖα τῆς εἶναι ἐπάνω εἰς ταράτσας και εἰς ἀνδρα κρεμαστά σχεδὸν πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἀπὸ τῆς ταράτσας αὐτῆς τό θέμα τῆς θαλάσσης, τῆς λίμνης και τῶν νησιῶν και τὴν ἡμέραν και τὴν νύκτα εἶναι ἐντελῶς φαντασμαγορικόν. Καί ὁ κόσμος τῆς ἐργασίας και τῆς καθημερινῆς βιοπάλης ἀπολαμβάνει κάθε βράδου τὰ ὠραία αὐτὰ θεάματα, ὑπὸ συνοδείαν παντοῦ και πάντοτε ὠραίας μουσικῆς, ἔταν βαρύνεται νά ἐκδράμῃ μέ τὰ βραποράκια-τράμ εἰς κανὲν ἐξοχικὸν κέντρον μέ δαπάνην δέκα πέντε ἢ εἴκοσι λεπτῶν.

Τὸ δεῖπνόν μας ὑπῆρχεν εὐθυμότατον και πολὺ ὠραιον, μεταδιδόμενης ἄλλως τε τῆς εὐθυμίας και ἀπὸ τοὺς ἄλλους κύκλους, οἱ ὁποῖοι περισσότερον ἐγελοῦσαν, παρὰ ἐτρωγαν. Τὴν εὐθυμίαν αὐτὴν ἐκορύφωσεν ἡ ἐκρηξίς τρομερῆς κἀταιγίδος, ἡ ὁποία ἐφάνετο διατεθειμένη νά ἐξακολουθήσῃ ἕως τὰ μεσάνυκτα, ἀποκλείουσα κάθε συγκοινωνίαν μετὰ τῆς πόλεως.

Τὸ θέμα τῆς βραδείας αὐτῆς βροχῆς κάτω πρὸς τὴν λίμνην και ἀντικρὺ εἰς τό δάσος ἦτο μεγαλοπρεπές. Ἄν και ἡ νύκτα εἶχε πολὺ προχωρήσει, ὅμως ἐν ἡμίφωσ ἐσκορπίετο παντοῦ, μία ἀνταύγεια ἀπὸ βόρειον σέλας, τό ὁποῖον παρᾶτείνεται ἐκεῖ ἕως τὰ μεσάνυκτα, κἀτά τὰς θερμαῖς ἡμέρας, ὅπου ὁ ἥλιος ὀλίγον ὑψηλότερα δέει περὶ τό μεσονύκτιον, διὰ νά ἀνατελῇ μόλις μετὰ μίαν ὥραν. “Ὅταν μάλιστα αἱ βρονταὶ ἐκόπασαν και μόνον ἀστραπαὶ μεγάλης διακρείας ἐφώτιζαν ὡς ἠλεκτρικαὶ προβολαὶ τὰ πέριξ, τότε ἡ λίμνη, ἡ ἡσυχοῦς και ἀκίνητοῦσα μέ τό δάσος και τὰ νησάκια τῆς, ὁμοιάζεν ἕνα μυθικὸν και μυστηριώδη κόσμον, σκεπασμένον ἀπὸ κρυστάλλα, και φωτισμένον ἀπὸ ἀγνώστους και ἀοράτους ἡλίους.

Δυστυχῶς τό φῶς αὐτὸ δέν εἶχε θερμότητα και ὅλοι μας ἠρξίσμεν νά κρῶνωμεν. Ἀντικρὺ μας εἰς τοὺς ἄλλους κύκλους ἐμοιράζοντο κουβέρτες, μέσα εἰς τὰς ὁποῖας ἐτυλισσοντο ὅσοι ἐκρῶναν. Εἶναι συνήθεια τοῦ τόπου, εὐθὺς ὡς ὁ καιρὸς ψυχρᾶνει, τὰ κἀφρονεῖα και τὰ ὑπάθρια ἐν γένει κέντρα νά μοιράζουν εἰς τοὺς πελάτας των κουβέρτες. Φυσικὰ ἐξητήσαμεν και ἡμεῖς και ἐνθουσιάζθημεν διὰ τὴν παράδοξον αὐτὴν συνήθειαν, ἡ ὁποία μᾶς ἔσωσεν ἀπὸ ἀκρόφουκτον κρυστάλλου. Τὸ θέμα ἦτο κομικόν. “Ὅλοι ὁμοιάζαμεν μετὰξὺ μας μέσα εἰς τῆς κουβέρτες μας, τῆς στακτιῆς και τῆς

πράσινης. Καί ἔταν εἰς τό σύριγμα τοῦ ἀτμοπλοῖου τῶν ἐνδεκα-ἐξεκινήσαμεν και κἀτά σειράν ἀνά δύο ἐπροχωρούσαμεν πρὸς τὴν ξυλίνην ἀποβάθραν, ὁμοιάζαμεν ὅλοι ὑπὸ τὸ ἡμίφωσ τῆς νυκτὸς μέ κἀρέλασιν ἐξωτικῶν, τὰ ὁποῖα διευθύνοντο πρὸς τὴν θάλασσαν, διὰ κἀμῖζιν μαγικὴν λιτανείαν μυστηρίου.

Τὸ ταξεῖδί μας μέχρι τοῦ λιμένος τῆς πόλεως ὑπῆρχε συνέχεια τῆς εὐθυμίας και τῆς διασκεδάσεως. Γέλοια, φωνές, θόρυβος. Οἱ πατέρες ἐπαιζαν μέ τὰ κορίτσια των και αἱ μητέρες ἐγελοῦσαν και ἀστεῖζοντο και εὐθυμολογοῦσαν μέ τοὺς υἱούς των. Γέροντες και νέοι ὅλοι ἀπελάμβαναν και διεσκεδάζαν ὡς μικρὰ παιδιὰ. Οἱ μέτροι πρὸ ὀλίγου ξένοι και ἀγνωστοὶ ἦσαν τῶρα φίλοι. Οὔτε στροβοκυτάγματα, οὔτε μουρμούρες και γρίνιες, οὔτε σοβρότης και πειθαρχία και πένθημα μοῦτρα. Φυλὴ ὑγιής, μέ ἀνάπτουζιν και ἀκμὴν πνεύματος και σώματος ἀρμονικήν, χωρὶς προλήψεις και κακίας και ἀγριότητας, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νά γελάσουν και εὐθυμήσουν μέ ὅσους ἀγαποῦν, ἀπαράλλακτα ὡς αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νά φάγουν και νά πιοῦν. Χωρὶς νά τό θέλω, ἐφάντασθην διὰ μίαν στιγμὴν τὴν μετὰ τὴν κἀταιγίδα ἐπάνοδον ἀπὸ Ἑλληνικὰς οἰκογενεῖας αὐτῆς τῆς τάξεως. Ἡ εἰκὼν ἠλλασσεν ἄμεσως. Οἱ σύζυγοι και οἱ πατέρες ἀγριεμένοι διότι ἐβράχησαν, διότι τὰ παιδιὰ των ἡμποροῦσαν νά κρῶνουν, διότι ἐξώθευσαν τὸς εἰς τό δεῖπνον, διότι ἠπιαν και τὸ κέφι των μετὰ τό ποτόν διχθεῖται μᾶλλον εἰς γρίνιαν. Αἱ μητέρες και αἱ σύζυγοι, ἔτοιμοι νά κλύσουν και νά ξεθυμάνουν ἐνκντίον τῶν παιδιῶν των και διὰ τὴν γρίνια τῶν ἀνδρῶν των και διότι ἐβρέξαν τὰ φορέματά των και διότι ἐπέστρεψαν εἰς τέτοια χάλια, ὅσα κἀκαρευμένους. Τὰ παιδιὰ μεγάλῃ και μικρᾷ, ζαρωμένα ὡς ἔνοχη, κρῦπτοντα τὰ γέλοια των, συγκαταβύοντα τὰ πόδια των εἰς ἀκίνησιν και τὴν γλωσσάν των εἰς σιωπήν, ἀπὸ φόβον ἐκρήξεως κἀταιγίδος, τῆς ὀργῆς τῶν μεγάλων.

Τὸ συμπέρασμα ἦτο πολὺ μελαγχολικώτερον ἀπὸ τὴν εἰκὼνα. “Ἀνθρωποὶ οἱ ὁποῖοι δέν εἰξέυρουν νά ἀπολαύσουν, νά γελάσουν, νά εὐθυμήσουν νά ξεκουράσουν τό πνεῦμά των και τὴν ψυχήν των ἀπὸ τὰς μερίμνας τῆς ζωῆς, εἶναι κἀταδικασμένοι φυσικῶς, μοιραῖως, ἀπαρκατῆτως εἰς πνευματικὸν και ψυχικὸν θάνατον. Κανὲν αἶσθημα ὠραῖον, εὐγενές, ὑψηλὸν δέν ἡμπορεῖ νά ριζοβολήσῃ εἰς τοιαύτας ψυχὰς, ἀλλ' οὔτε κἀμία ἰδέα, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι μεγαλορροῦν και προάγουν ἄτομα και λαοὺς δέν ἡμπορεῖ νά ἀνήτῃ εἰς τοιαῦτα πνεύματα.

Ἀπὸ τὰς σκέψεις μου αὐτάς τὰς μελαγχολικὰς μέ ἀπέσπασε τό ὠραιον θέμα τοῦ φωταγωγημένου λιμένος. Τὸ βαποράκι μας μικροῦτσικον, ἐλαφρόν ὡς κἀκαρδόφυλλον ἐγλυστροῦσεν εἰς τὴν ἀνοιχτὴν θάλασσαν και ἐπερνοῦσε κάτω ἀπὸ τὰς γεφύρας διευθυνόμενον κἀτ' εὐθείαν πρὸς μίαν μεγάλην ἀποβάθραν. Εὐθυμον και αὐτὸ και χλωπόπ, μέ τὰ πολὺχρωμα Ἐνετικά φανερὰκια του, ἀψφροῦσε τὴν κἀταιγίδα και ἠνοιγε τὸν δρόμον τοῦ ἠσυχᾶ και ἀφοβᾶ μέσα εἰς τό ὑγρὸν στοιχεῖον, τό ὁποῖον ἦτο ἀκόμη δυσυπότακτον, ἀπὸ τὴν ἀνεμοζάλην τῆς πρίν. Πολλὰ ἄλλα μικρὰ ὡς αὐτὸ βα-

ποράκια, φωταγωγημένα σ'αν αυτό, έπερνούσαν ανάμεσα από τὰ μεγάλα, εσύριζαν τὸ χρωπὸν των σύριγμα, ἐκολλούσαν διὰ μίαν στιγμήν εἰς μίαν σκιιδένικ γέφυραν, ἐξέχονταν τὸ ἀνθρώπινον φορτίον των, παρελάμβαναν νέον καὶ ἐφευγαν διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ἔργον των τῆς εὐθυμίας καὶ τοῦ γλεντιοῦ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὰ πέριξ ἐξοχικὰ κέντρα.

Τὰ φωτόλουτρα.

Ὅταν ἐπέστρέψαμεν εἰμεθα σχεδὸν παγωμένοι. Ἡ ἀτμοσφαιρὰ ἦτο ψυχρά, ὡς κατὰ τὰς δραμιτέρας ἡμέρας τοῦ ἰδιοῦ μᾶς χειμῶνος καὶ ἡμεῖς ἐτρέμαμεν κάτω ἀπὸ τῆς κουβέρτας μᾶς, τῆς ἄσχημης καὶ κκοχρωματισμένης. Ἡ διοκτορία μᾶς ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ. Ἀφοῦ διὰ μίαν στιγμήν ἔτρεξεν εἰς τὸ γραφεῖόν της νὰ μάρη τί συνέβη, ἐνῶ ἔλειπεν, ἐπέστρεψεν ἔπειτα καὶ μᾶς παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήσωμεν εἰς τὰ ἀντίκρυ τοῦ ἰδιοῦ μᾶς δωμάτιον.

Ἀποτόμως ἀνοίξε μίαν θύραν, καὶ εὗρέθημεν μέσα εἰς μίαν αἴθουσαν περιλαμβάνουσαν μικρὰς κκομπίνες φωταγωγημένες μετὰ πλῆθος ἠλεκτρικῶν, τὰ ὅποια ἐπολαπλκισάζοντο μέσα εἰς τείχους σκεπασμένους ἀπὸ καθρέπτας. Ἐκλίσει τὸν κῆθόν μᾶς εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς αὐτοὺς θαλάμους, μᾶς διέταξε νὰ γδυθῶμεν, ἠξήσεν ὀλίγον τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα καὶ ὅταν ἰδρώσαμεν κατὰ ἐνδύθημεν καὶ ἀπεσύρθημεν εἰς τὸ δωμάτιόν μᾶς.

Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ἠσθάνθημι τόσην ξεκούρασιν, τόσην σωματικὴν ἐλευθερίαν, τόσην ἡδονὴν τοῦ εἶναι καὶ τοῦ ὑπνοῦ, ὅσον τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Τὰ μαγικὰ κκομαρίνια, ἡ τελευταία αὐτὴ ἐπιπόνησις τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, εἶχαν κάμει τὸ θαῦμά των. Νομίζω ὅτι καὶ πλευριτωμένοι ἂν εἰμεθα τὸ κκκὸν θὰ ἐφευγεν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εἶχεν ἔλθει.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡθεραπεία τοῦ φωτός, εἴτε τοῦ ἡλίου, εἴτε τοῦ ἠλεκτρικοῦ, μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὸν βορρᾶν καὶ φαίνεται ἡ πλέον φυσικὴ, ἡ πλέον ἀποτελεσματικὴ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας, αἱ ὅποια προηγήθησαν κατὰ τοὺς αἰῶνας. Ἡ κ. Κλάρα Σμιθ τὴν εἰσήγαγε πρώτη εἰς τὴν Σουηδίαν, ἐν συνδυασμῷ μετὰ massage καὶ μετὰ λουτρόν. Καὶ ἀφοῦ πρῶτον ἐπολεμήθη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνδρας συναδέλφους της, τῶρα ὅλοι τὴν ἠκολούθησαν καὶ ὅλοι ἀναγνωρίζουν τὰ φωτόλουτρα ὡς πανάκεια ἐναντίον πάσης ἀσθενείας.

Καὶ πραγματικῶς τὰ τοπικὰ φωτόλουτρα φαίνεται ὅτι κάμνουν θαύματα. Παρκαλύτους θεραπεύουν, εἰς τυφλοὺς ἀποδίδουν τὴν ὄρασιν, εἰς δέρματα δηλητηριασμένα τὴν υγείαν καὶ τὴν ἀντηρότητα, εἰς σώματα ἀναιμικὰ καὶ ὄργανα ἀρραυσμένα τὴν ἀκμὴν καὶ τὸ κάλλος. Καὶ τρέχουν, τρέχουν ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ πόλεις καὶ ἀπὸ χωρῖα, νευρικοὶ καὶ ἀρθριτικοί, καὶ χοιραδικοὶ καὶ ἀνθρώποι ἀπελπισθέντες ἀπὸ τὰ φάρμακα διὰ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς φωτισμένους ὡς διὰ πανηγυρῖ καὶ λαμποκοποῦντας μέσα εἰς μαγικὰ κκοστκκλα θαλαμίσκους τὴν θεραπείαν καὶ τὴν χαρὰν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ φῶς καὶ ἡ εἰμορφη εὐθυμία τοῦ περιβάλλοντος θὰ ἤρκει διὰ νὰ θεραπευθῇ κάθε σπληνικός καὶ κάθε εὐφάνταστος νευρασθενικός. Τὰ φάρμακα εἶναι ὀριστικῶς καταργημένα εἰς τὴν κκοινικὴν αὐτήν, εἰς τὴν ὅποιαν

ἐλευθέρως κυκλοφοροῦν καὶ πρωτρχωνιστοῦν τὸ φῶς, τὸ νερὸ καὶ ὁ καθαρὸς ἀέρας.

Ἡ κ. Κλάρα Σμιθ περιφέρεται ἀπὸ τὸ πρῶτ ἔως τὸ βράδυ μέσα εἰς τὰ τρία αὐτὰ στοιχεῖα, βασίλισσα καὶ κυρίαρχος αὐτῶν, ἐνεργοῦσα ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν της καὶ μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἰδίας πίστεως πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ κανονίζουσα τὴν θεραπείαν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, σύμφωνα μετὰ τὰς ἀνάγκας τῆς παθήσεως ἐκάστου.

Αἱ γυναικῆς της δίδουν ἀκατάπαυστα λουτρά εἰς πάσχοντας καὶ μὴ, κατὰ προτίμησιν θερμὰ, καὶ masseurs καὶ masseuses μαθητευόμεναι ἀκολουθοῦν cours πλεσίον της. Τὸ τμήμα ἐκεῖνο τοῦ ξενοδοχείου Rex Continental εἶναι εἰναι σωστὸν Ἀσκληπιεῖον, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ἐμφυχοῦσα αὐτὸ θεοῦ καὶ σκορπίζουσα εἰς αὐτὸ τὴν υγείαν καὶ τὴν χαρὰν εἶναι γυναικεῖα.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΧΑΪΝΕ - ΑΛΦΡΕΔΟΣ DE MUSSET

I

Πρὸ πενήντα ἐτῶν, τὴν 9 Φεβρουαρίου 1856, ἔφεραν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς Montmartre, τὸν μεγαλειότερον Γερμανὸν ποιητὴν, μετὰ τὸν Γκαίτε, τὸν ποιητὴν τοῦ Intermezzo, τῆς Θαλάσσης τοῦ Borra, τοῦ Βιβλίου τοῦ Λαζάρου, τὸν περιπαθῆ, τὸν σκληρόν, τὸν αἰσθηματικόν, τὸν εἰρωνικόν, τὸν ἀφελῆ, τὸν κυνικὸν Χάινε. Ἦτο ὅλα αὐτὰ μαζὴ καὶ ἀκόμη ἓνας δυστυχῆς ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ φοβερὰν νευρικὴν νόσον. Ἡ κυρία Jaubert μᾶς τὸν περιέγραψε εἰς τὰς Ἀναμνήσεις της ἀκίνητος μετὰ τὰ πόδια παρκαλυτικά, τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπον ἀδυνατισμένα, μετὰ τὰ βλέφαρα πεσμένα καὶ ἀκίνητα ἐπάνω εἰς τὰ στυσμένα μάτια του καὶ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ σῶμα διαρκῶς ἐταράσσεται ἀπὸ τοὺς φοβερωτέρους πόνους, ἀπὸ τὴν κκοφαλὴν ἔως τοὺς πόδας. Ὁ Gautier μᾶς περιέγραψε τὴν κκοδείαν αὐτὴν ὑπὸ τὸν σκοτεινὸν οὐρανόν, μετὰ τὴν μικρὰν συνοδείαν τῶν φίλων, τὸ μακρὸν φέρετρον, ὅμοιον μετὰ τὸ τοῦ περιφήμου στίχου: «Τόσον μεγάλο, τόσο βαρὺ, ὥστε νὰ θέσω μέσα εἰς αὐτὸ συγχρόνως τὴν ἀγάπην μου, καὶ τὰς λύπας μου».

Μετὰ ἓνα ἔτος, συνοδεία ὄχι ὀλιγώτερον ἀξιοθρήνητος ἐμελλε νὰ συνοδεύσῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον Père-Lachaise τὸν Γάλλον ἀδελφὸν τοῦ Ἑρρίκου Χάινε, τὸν Ἀλφρέδον de Musset. Καὶ ἡ περίστασις αὐτὴ ἐπλησίασε πρὸς ἀλλήλας τὰς δύο αὐτὰς μεγαλοφυΐας, τὰς τόσο ὁμοίας καὶ τόσο ἀνομοίας συγχρόνως. Τὴν μίαν, ἡ ὅποια ἔμεινε τόσο γερμανικὴ εἰς τὸν ὑποτιθέμενον ἐγκαλλισμὸν της τὴν ἄλλην τόσο πραγματικῶς τοπικὴν, τόσο βλαθητὴ ἐρριζομένην εἰς τὸ γαλλτικὸν ἔδαφος. Ἐνῶ ἐξοῦσαν ἐγνωρίσθησαν καὶ ἀλληλοθαυμάστησαν, ἂν καὶ ὁ Χάινε εἶπε διὰ τὸν Musset, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας τῆς κακῆς εἰρωνείας του:

— Εἶνε ἓνας νέος, ὁ ὅποιος ἔχει ἓνα πολὺ ὠραῖον παρελθόν.

Ἀλλ' ὅταν εὗρίσκετο εἰς τὰς στιγμὰς αὐτάς, ποῖον δὲν ἐπλήρωνε μετὰ ἡδονήν, ἀπὸ τὸν πατριῶτην του Meyerbeer,

διὰ τὸν ὅποιον ἔλεγεν ὅτι «θὰ εἶνε ἀθάνατος καθ' ἑλὴν τὴν ζωὴν του καὶ ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατόν του, διότι ἐπλήρωσε προκαταβολικῶς» ἔως τὸν Hugo, τὸν ὅποιον ὠνόμαζεν «ὠραῖον κκομπούρη». Καὶ εἰς τὸ μεταξὺ δὲν ἐλησημονοῦσε οὔτε τὸν ἑαυτὸν του.

— Ποῖος εἶμαι; Ἐνα πιάτο choucroutte, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἔπεσε μία σταγὼν ἀμβροσίας.

II

Ἑρρίκος Χάινε, — Ἀλφρέδος de Musset! πρὸ πενήντα ἐτῶν, οἱ στίχοι τῶν δύο αὐτῶν ποιητῶν ἦσαν ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους ὅλοι οἱ νέοι ἀνείρσκον τὰ αἰσθηματὰ των καὶ μετὰ τοὺς ὁποίους ἔτρεπον τὸν πυρετὸν τῶν καρδιῶν των. Καὶ σήμερον ἀκόμη, ἔπειτα ἀπὸ μισὸν αἰῶνα, τίποτε δὲν ἐγήρασεν. Ἐὰν συγγραφεὺς ἀξίζει νὰ τοῦ δοθῇ ἡ φράσις τοῦ Pascal, εἶνε αὐτοὶ οἱ δύο.

«Μένει κανεὶς ἐκπληκτος καὶ ἐνθουσιασμένος. Ἐνόμιζε ὅτι θὰ ἴδῃ συγγραφέα καὶ εὗρίσκει ἄνθρωπον».

Ὅταν τοὺς διαβάξῃ, νομίζει ὅτι τοὺς ἀκούει νὰ ὀμιλοῦν, τοὺς αἰσθάνεται νὰ αἰσθάνωνται. Μετὰ αὐτοὺς ὅλη ἡ κκομπία συμπάθει. Τὸ intermezzo δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴν, οὔτε μέσην, οὔτε τέλος. Εἶνε στεναγμὸς ἀδιάκοπος σφοδροῦ πάθους, τοῦ ὁποίου αἱ περίοδοι διαδέχονται ἡ μίαν τὴν ἄλλην, ὅπως σπασμωδικαὶ κκοινήσεις. Καθένα ἀπὸ τὰ ἐξήντα μέρη του φέρεται ὡς ἓνα ράκος αἰματωμένου σαρκῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἔρωτευμένος ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν καρδίαν του εἰς μίαν στιγμήν αἰφνηθίως λύπης. Ἡ ἀσυνακρησία δὲν εἶνε μεγαλειότερα εἰς τὸν Rolla, ὅπου αἱ ἀποστροφαὶ ἀνακατεύονται καὶ διασταυροῦνται φρενητικῶς εἰς τὰς Νύκτας, μετὰ τὴν ἀκαταστασίαν τῆς ἐμπνευσεῶς των. Εἰς τὴν τρέλλαν αὐτὴν τῆς ὀρισμένης ιδέας, ἡ ὅποια εἶνε κάθε ἀληθινὴ ἀγάπη, ἡ ψυχὴ, ἀπησυχλημένη ἀπὸ μίαν καὶ μόνην σκέψιν, δὲν ἐνεργεῖ παρὰ ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις, αἱ ὅποια ἀναφέρονται εἰς τὴν ἰδέαν αὐτήν. Ἀλλὰ τότε κκοινίζεται εἰς τὰ μυστικώτερα βᾶθη της καὶ ὅλα αἱ κκοινήσεις της γίνονται παροξυσμοί. Τῆς σπασμωδικῆς αὐτῆς καταστάσεως τὰ ποιήματα τοῦ Χάινε καὶ τοῦ Musset παρουσιάζουν τὰς κρίσεις, διὰ τῆς ἐλλείψεως προδικαγεγραμμένου σχεδίου καὶ λογικῆς συνεχείας.

Μὴν τοὺς ζητεῖτε περισσοτέρων παρατηρητικῶν εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Δὲν περιγράφουν ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, παρὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον βλέπουν καὶ δὲν βλέπουν, παρὰ ὅτι αἰσθάνονται. Ἡ περιγραφή των εἶνε θεῖα, ἀλλὰ δὲν τοὺς χρησιμεύει, παρὰ διὰ νὰ φανερώσουν τὴν χαρὰν των καὶ νὰ φωνάζουν τὴν ἀπελπισίαν των. Καὶ οἱ δύο ἀσύγκριτοι ζωγράφοι τοῦ πάθους δὲν παρουσίασαν παρὰ ἓνα καὶ μόνον πάθος: Τὸ ἰδικόν των. Ὅταν ἐδοκίμασαν νὰ γράψουν δράματα ἢ μυθιστορήματα, δὲν παρουσίασαν παρὰ τὸν ἑαυτὸν των ὑπὸ διάφορα προσωπεῖα, τὰ ὅποια ἐδανείσθησαν εἰς τὴν Σκωτίαν, — Williana Batelif, — Ἰσπανίαν, — Almanzor, — εἰς τὴν Ἰταλίαν τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, — Ἀνδρέας Lorenzazio. Ἡ διαφορὰ τῆς διακοσμήσεως κάμνει νὰ φαίνεται καλλιτέρα ἡ ὁμοιότης τῶν ἠθικῶν προσώπων, τὰ ὅποια κκοπτονται, καὶ διὰ καθένα ἀπὸ αὐτοὺς ὁ ποιητὴς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ:

Ὅτι ὀμοιάζαν ὡς ἀδελφοί....

Τὸ μάλλον παράτολμον εἶνε ἡ προσωπικὴ αὐτὴ φιλολογία. Ἀλλὰ διὰ παρὰδόξου φαινομενικῆς στροφῆς, πραγματικῶς πολὺ κατὰ ἐννοουμένης, ἡ προσωπικότης αὐτὴ εἶνε τόσο εἰλικρινῆς ὥστε γίνεταί ἀπρόσωπος καὶ παρὰστατικὴ. Προσπαθοῦντες νὰ παρουσιάσουν τὸν ἑαυτὸν των, ὁ Musset καὶ ὁ Χάινε γίνονται ἡμεῖς αὐτοί. Αἱ αἰσθηματικότητες μᾶς ἐποχῆς δύνανται νὰ συγκριθοῦν μετὰ τὰ ἀκρίβητα φύλλα ἐνὸς ἀπεράντου δένδρου, εἰς τὰ ὅποια ῥεεῖ ὁ αὐτὸς χυμὸς καὶ τὰ ὅποια ὀμοιάζουν κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὸ εἶδος. Αἱ μεγάλα δυνάμεις, τῶν ὁποίων ἡ ἀόρατος ἐργασία ἀλλάζει ἀδιακώπως τὴν κκοινωνίαν δὲν ἐνεργοῦν εἰς τὸ ὅλον παρὰ διὰ τῆς ἐνεργείας εἰς τὰ ἄτομα καὶ μετὰ ἀνάλογον ἂν ὄχι τὴν ἰδίαν ἐνεργείαν. Οὕτω γίνονται ἀσυνείδητοι καὶ ταυτοχρόνοι τροποποιήσεις εἰς τοὺς τρόπους τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ τοῦ σκέπτεσθαι ὅλων τῶν «παιδιῶν τοῦ αἰῶνος». Ἡ ἔκφρασις αὐτὴ ἔμεινε ὡς λόγιον, διότι ἦτο καὶ εἶνε ἀπείρως σωστή. Ἐκεῖνος ὁ ὅποιος τὴν μετεχειρίσθη πρῶτος καὶ ὁ γερμανὸς ἀντίζηλος του ἦσαν ἀπλῶς συγγραφεῖς πολὺ φιλακλήθεις, οἱ ὅποιοι εἰργάσθησαν ἀπὸ τὸ φυσικόν. Ἐπειδὴ τὸ πρότυπόν των ἦτο αὐτὴ ἡ καρδιά των, δὲν εἶχον παρὰ ν' ἀντιγράφουν τὰς συγκινήσεις των μετὰ ἀφέλειαν, διὰ ν' ἀνακαλύπτουν καὶ νὰ ἐκφράζον ἀποχρώσεις αἰσθηματικότητος, ταυτοχρόνως πολὺ, πολὺ νέας καὶ πολὺ γενικὰς. Ἐὰν ἡ τέχνη τοῦ γράφειν κατὰ ὀρισμὸν τοῦ Taine, εἶνε ψυχολογία ζωτανή, ὁ Χάινε καὶ ὁ Musset κατέχουν θέσιν, τὴν ὅποιαν κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγχρόνους των δὲν ὑπερέβη καὶ ὀλίγοι ἐφθασαν.

Ἡδύνατό τις νὰ τὴν ὀρίσῃ τὴν ἀπόχρωσιν αὐτὴν τῆς αἰσθητικότητος, ὡς ἐξῆς: Ὑπαρξὶς ἀγάπης καὶ ἀμφιβολίας εἰς τὴν αὐτὴν καρδίαν. Αὐτὸ εἶνε ἠθικὸν φαινόμενον ἐπὶ ὅποιον φαίνεται πολὺ νέον. Δὲν πρόκειται, ἐννοεῖται κατὰ ὅσον, περὶ τῆς ἀμφιβολίας, τῆς ἀδιαχωρίστου τῆς ζηλείας. Ὁ Didon, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἀγαπᾷ καὶ ἀμφιβάλλει. Ἡ Φαίδρα ἀγαπᾷ καὶ ἀμφιβάλλει. Ὁ Ὁθέλλος ἀγαπᾷ καὶ ἀμφιβάλλει. Ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία αὐτὴ δὲν εἶνε οὐσιώδης εἰς τὴν ἀγάπην των, εἶνε λυπηρὰ σύμπτωσις. Ὁ Αἰνεῖας μένει εἰς τὴν Κκορθαγέννην, ἡ Δεσδαίμονα δικαιολογεῖται, καὶ ἀφοῦ ἡ ζήλια περνᾷ, ἡ ἀμφιβολία θὰ χαθῇ ἐπίσης. Ὅλος διόλου ἄλλη εἶνε ἡ ἔνωσις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀμφιβολίας εἰς τὸ intermezzo, παραδείγματος χάριν, καὶ εἰς τὴν Ἐξομολόγησιν ἐνὸς τέκνου τοῦ Αἰῶνος. Τὸ δηλητηρίον διὰ τοῦ ὁποίου δηλητηριάζεται ἡ πληγὴ τοῦ ἔρωτος, ἀνοικτὴ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἔρωτος τοῦ ποιήματος αὐτοῦ καὶ τοῦ μυθιστορήματος, δὲν ἦλθεν ἀπ' ἐξω, ἐγεννήθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν καρδίαν. Ἐφανερώθη μαζὴ μετὰ τὸν ἔρωτα. Ἡ γυναικὴ τοῦ intermezzo δὲν ἐπρόδωκε ἀκόμη τὸν ἔραστήν της. Δὲν τὸν ἔκκαμε ζηλιάρη, τὸν ἀγαπᾷ. Εἶνε εὐτυχίς, καὶ ἀναστενάζει:

«Ὅταν μοῦ λές σ' ἀγαπῶ, τότε κκοιῶ πικρῶς».

Καὶ ἄλλοι ὀμολογοῦν τέλος τὸ μυστικόν τῆς λύπης αὐτῆς εἰς τὸ μέσον τῆς εὐτυχίας:

«ὦ! μὴν ὀκρίζεσαι καὶ φίλησέ με μόνον. Δὲν πιστεύω εἰς τοὺς ὄρκους τῶν γυναικῶν.»

Ὁ Ὄκατβιος εἰς τὴν Ἐξομολόγησιν δὲν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν

πλέουσα μέσα εις τούλια και γάζες και ιρλανδικές νταντέ-
λες. Ο Μπέμπης τρέχει, φιλεί αφηρημένος το γάντι της
λευκής κυρίας και άνθρωπάκος του κόσμου σπεύδει να πα-
ρουσιάση τον νέον φίλον του: Μαμά, σου παρουσιάζω τον
Γιώργο.

Ο Γιώργος κόκκινος σαν αστακός και μακμαρωμένος από
δειλίαν λησμονεί να σηκωθῆ, δὲν βγάλει τὸ καπέλο του
και φαίνεται ὡς να περιμένη κανένα κερυνόν.

Ἡ κυρία δαγκάνει τὰ χεῖλη της, στέπτεται, ἂν πρόπη
να ἀφήσῃ τὸν μικρὸν μετὸ το κακομαθημένο αὐτὸ παιδί, ἀλλ'
ἐπειδὴ ἡ mademoiselle ἔχει ἄδειαν, ὑποχωρεῖ εἰς τὴν
ἀνάγκην. Χωρὶς να στραφῆ ἐν τούτοις πρὸς τὸν Γιώργο, λέγει
εἰς τὸ μικρὸ της: Ἄντιο, μπέμπη. Φεύγω. Νὰ εἶσαι φρό-
νιμος...

Ο Γιώργος κατάπληκτος ἀπὸ τὴν λευκὴν ἐμφάνισιν, λέ-
γει πρὸς τὸν Μπέμπη: Εἶναι ὠραία ἡ μαμά σου.

Ο μπέμπης γελά εἰρωνικά: Ὁ μπαμπὰς λέει, ὅτι τὸ
πρωὶ ποῦ σηκώνεται δὲν εἶναι ὠραία και ὅτι δὲν πρέπει
να τὴν φιλῶ, γιατί κολλᾷ παντοῦ και μπορῶ να φαρμακ-
κευθῶ. Ξέρεις; τὸ κόκκινο, τὸ ἄσπρο...

Ἄ! Ἄ! λέγει ὁ Γιώργος, χωρὶς να πολυκαταλάβῃ.

Και ἰδική σου μαμά; ἐρωτᾷ ὁ μπέμπης, εἶναι εὐμορφη.

— Νὰ τὴν. Κάθεται ἐκεῖ...

— Ἄ! αὐτὴ εἶναι ἡ μαμά σου. Δὲν εἶνε καλὰ ντυμένη,
διόλου chic, προσθέτει ὡς ὀμιλῶν πρὸς ἑαυτὸν.

Ο Γιώργος κοκκινίζει διὰ τὴν προσβολήν. Ζητεῖ πῶς να
ἐκδικηθῆ και διὰ μιᾶς ἀπκντᾷ. Ἡ μαμά μου και τὸ πρωὶ
και τὸ ἀπόγευμα εἶναι πάντοτε εὐμορφη και μπορῶ να τὴν
φιλῶ ὅσον θέλω.

Μετὰ μικρὰν παῦσιν ὁ Μπέμπης ἐρωτᾷ: Ποῖον ἀγαπᾷς
περισσότερο, τὸν μπαμπά σου ἢ τὴν μαμά σου;

— Και τοὺς δύο τὸ ἴδιο.

Μπέμπης— Ἐγὼ τὸν μπαμπά. Ὅλοι εἰς τὸ σπίτι βρίσκουν
ποῦ ὁ μπαμπὰς εἶναι πειρὸ καλὸς και chic. Ἡ μίςς μάλιστα
λέει ποῦ εἶναι ὁ καλλίτερος και ὠραιότερος τοῦ κόσμου. ὦ!
ἡ μαμά! τραλαλά! Ἐτσι λέει ἡ μίςς και ὁ chauffeur...
Ἡ δίκη σου μίςς τί λέει;

Ποιὰ μίςς; ἐρωτᾷ ὁ Γιώργος, κοκκινίζων και πάλιν. Δὲν
ἔχω μίςς.

Ἄ! μὰ θᾶχῃς κάποιον ποῦ σὲ φροντίζει... ἀπκντᾷ ὁ
μικρὸς ἀριστοκράτης.

— Με φροντίζει ἡ μαμά μου.

— Εἶσθε λοιπὸν πτωχοί;... Και διὰ να ἀλλάξῃ ὀμιλίαν.

— Δὲν μοῦ λές, νομίζεις ποῦ θὰ τὸν εὔρουν τὸν παπᾶ;

— Ποῖον παπᾶ;

— Μὰ δὲν διαβάσεις λοιπὸν ἐφημερίδα; Ἐγὼ διαβάζω
τὸ «Matin» τί ἱστορίες και τί σκάνδαλα και τί δίκες;

— Ἡ μαμά δὲν μ' ἀφίνει να διαβάζω ἐφημερίδες.

— Ἐμένε και ἡ μίςς και ὁ δάσκαλος μοῦ δίδουν και δια-
βάζω, γιὰ να τοὺς ξεφορτώνομαι, ὅπως λέγουν...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ μαμά τοῦ Γιώργου τὸν ἐφώνησε
κοντὰ της, ἐτοιμαζομένη να φύγῃ...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ δύο μικρὰ συνηντήθησαν, ἀλλ' ὁ

ἀριστοκράτης ἤλλαξεν ἀμέσως δρόμον. Τὸν ἐπλησίασα με
τρόπον και τὸν ἠρώτησα: Δὲν παίζεις σήμερον μετὸν χθε-
σινόν σου φίλον.

— Ὅχι ἀπάντησεν ὁ μέλλον ἰδιοκτητὴς πέντε αὐτοκινήτων.

Ἡ μαμά τὸν εὐρίσκει πολὺ κακομαθημένον. Ἡ μαμά εἶναι
αὐστηρά...

ὦ! ἐσκέφθην πόσον εὐτυχημένα εἶναι τὰ μικρά, τὰ ὀ-
ποῖα δὲν ἔχουν οὔτε αὐτοκίνητα, οὔτε μίςς, οὔτε παιδαγω-
γούς, ἀλλὰ μόνον μιὰ καλὴ μανοῦλα γιὰ να τὰ ἀνκτρέφῃ,
και μιὰ καλὴ καρδιά γιὰ να θυμαζέτῃ και να ἀγαπᾷ.

Μιὰ μητέρα

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μελιτζάνες τουρσί. Πέροντε μικρὸς μελιτζάνες, και ἀφοῦ
τὰς πλύνετε καλά και τὰς βγάλετε τὰ κοτσάνια τὰς ἀλα-
τίσετε και τὰς βράζετε με ξυδι καλὸ, ἀνακατεμένο με ὀλίγο
νερό Μαζῆ βάζετε να βράσουν ἀρκετὰ κλωνάρια σέλινο.
Ὅταν βράσουν ἡ μελιτζάνες, τὴς χαράζετε εἰς τρία μέρη,
και τὴς γεμίζετε με ἓνα μίγμα ἀπὸ ψιλοκομμένο σκόρδο,
κόκκινες πιπεριὲς και μαϊντανὸ και τὰς τυλίσσετε σφικτὰ
με τοὺς βρασμένους κλώνους τοῦ σελίνου. Τὰς τοποθετεῖτε
εἰς ἓνα πύλινο βάζο και τὰς σκεπάζετε με λάδι.

Ροδάκινα κομπόστα. Καθαρίζετε ἀπὸ τὸ λεπτὸν φλοῦδι
των καὶ διὰ ροδάκινα και με τρόπον βγάζετε ἀπὸ ἄνω τὰ
κουκούτσια. χωρὶς να σχισθῆ τὸ ροδάκινον. Τὰ βράζετε με
ζάχαριν. ὡς ποῦ μισοδέσουν. Χωριστὰ ἔχετε κατασκευάσει
ἓνα μίγμα ἀπὸ ἡμίγδαλα τριμμένα και ζάχαριν, εἰς τὸ ὁποῖον
προσθέτετε ὀλίγην κρέμαν. Γεμίζετε τὸ κενὸν τῶν ροδακί-
νων, βάζετε να πάρουν μιάν βράσιν και σερβίρετε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δι Χ. Κ. Τύραβον. Ἡ ἐπιστολή σας ἔφθασε κατὰ τὴν ἀπου-
σίαν μου ἐξ Ἀθηνῶν. Θὰ σᾶς γράψω εὐθὺς ὡς εὔρω καιρὸν, διότι
ἐνεκα μακροτάτου ταξιδίου ἢ ἐπιστροφῆ μου ἐβράδυνεν ἐφέτος ἐ-
ξαιρετικῶς.—Καν Μ. Π. Μόναχον. Τὸ καλὸν γράμμα σας ἔλαθον
και εὐγνωμονῶ δι' ὅλα. Ἐλυπήθην ὅμως, διότι οἱ κ. Κ. μοῦ ἤσαν
γνωριμαὶ ὀλίγων ἡμερῶν και δὲν ἠνύσαν να ὑποστῆτε τόσου κό-
που... Τέλος γράφω ἐκτενωῶς.—Καν Φ. Μπρ. Ζυρίχη. Ἀκόμη
ἀναμένω.—Καν Δ. Μ. Πάτρας. Ἐγὼ εἶτε δίκαιον. Ἐβράδυνον ὀλίγον,
διότι ἐβράδυνον να ἐπιστρέψω. Ἀλλὰ μήπως τὰ ταξιδιά μου αὐτὰ
και αἱ δαπάναι και οἱ κόποι, δὲν εἶναι ἐργασίαν μελέτης δ' αὐτὸ ἔρ-
γον μου;—Καν Μ. Θ. Πάτρας. Ἀλλὰ ὅταν και ἄλλαι καθυστεροῦν
δύο ἔτη, πῶς θέλετε να ἐξοικονομῶνται τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως τοῦ
φύλλου. Ἐγὼ και κουράζομαι και ἐντρέπομαι να ζητῶ, ἀλλὰ δὲν
ἔπρεπε και αἱ ἀναγνώστριαι μου να ἐντρέπονται διότι δὲν εἶναι
τακτικαὶ εἰς τὰς πληρωμάς των;—Κυρίαν Κρ. Σκ. Λάρισσαν
Τώρα μόνον βλέπω τὸ γράμμα σας. Σὲς εὐχαριστῶ ἀπείρω δια τὰς
εὐγενεῖς φροντίδας. Τὰ χρήματα ἐλήφθησαν. Θὰ σᾶς γράψω, εὐθὺς
ὡς εὔρω καιρὸν.—Δι Δ. Κ. Κυθωνίας. Ἐννοεῖτε τὴν σιωπὴν μου,
ἀφοῦ ἀπουσίασα τρεῖς μῆνας. Τὰ χρήματα ἐλήφθησαν και εὐχαρι-
στῶ ἀπείρω. Γράφω εὐθὺς ὡς εὐκαιρήσω.—Δι Αἰ. Δ. Πειραιᾶ.
Βεβαίως δὲν εὐρισκόμην εἰς Ἀθήνας και δι' αὐτὸ ἐστερήθην τὴν ἀ-
πόλαυσιν να ἀκούσω τὴν δα Μ...—Καν Μ. Α. Βῶλον. Τὸ τελευ-
ταῖον πρὸς τῆς διακοπῆς φύλλον ἦτο τὸ τῆς 25ης Ἰουνίου. Τὸ πρῶ-
τον μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου, ἦτις ἐβράδυνεν ἐξαιρετικῶς φέτος τὸ
τῆς 24ης Ἰουλίου. Ὡς πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐλλειπόντων θὰ
σᾶς εἶχαν ἤδη σταλῆ, ἐὰν μοῦ ἐστέλετε τοὺς ἀριθμούς των.—Καν
Μ. Ψ. Κέρκυραν. Ἐλήφθησαν θερμότητας εὐχαριστίας.—Καν Θ. Α.
ἐνταῦθα. Διακόπτεται πάντοτε ἡ ἐκδοσις κατὰ τὸ θέρος. Παρακα-
λοῦνται αἱ κκ. συνδρομητρίαι, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των,
να ἀποστείλουν αὐτὰς τάχιστα.